

חבורה. "הגיע הזמן לצאת למאבק" קובע הוא.

"אני לא יכול יותר לישון עם עוד אח שלי במיטה. כמה זמן אפשר להיות שישה אנשים בחדר אחד? תגיד אתה. אתה אף פעם לא היית במצב כזה. אתה לא יודע מה זה."

"אין לי עבודה. אף אחד גם לא רוצה לעזור לי להשיג עבודה. ככה זה. אומרים עלינו שאנחנו פושטים."

"אנחנו צריכים לעשות מה שעושים ב-ארצות הברית. לחטוף אנשים גדולים. אני אעשה את זה. בית סוהר לא ירתיע אותי. ישבתי מספיק. מי שישב כמוני, לא מפתח מזה. אני יודע שישפך ממני דם, אבל אותי זה לא מרתיע."

"אפילו אם ירצו לעזור לי באופן אישי — אני לא אסכים. אני רוצה שיעזרו לי כולם. לכל החבורה שלנו. שעכשיו צוחקים עלינו."

"איך נחיה בלי עבודה, בלי עזרה? הם רוצים שנגנובז בשבילי זה לא בעייה. ב-ערב אחד אני יכול לעשות 10 אלפים ל-י. בלי כל בעיות."

"אבל אנחנו החלטנו לחזור למוטב. רק שהם פשוט לא נותנים לנו. בכוח הם רוצים להחזיר אותנו לפשע."

"אני אומר לך — עכשיו נשבר לנו. החד לטנו לעשות משהו. אם תוך חודש ימים לא יפתרו את הבעייה שלנו, אז אנחנו ניקח את העניינים לידיים. אני בעצמי יכול לגרום לכך שבליה אחד יהיו עשרות פרי-צות בכל מיני מקומות בעיר. אנחנו יכולים להפוך את כל ירושלים."

לנסוע לארצות הברית

ללמוד מהפנתרים

ל התוכניות אין יוסי מוכן לדבר. כשאר חבריו. המשטרה מספיק מתעניינת בהם, שולחת אנשים למקומות שהיא סבורה שהם מתרכזים בהם. כמו בית התה או המרתף. מועדון של העירייה. מבקשת לדעת מי הם ומה הם.

פרט אחד מוכן יוסי לגלות:

"אחד מאיתנו עושה תוכניות לנסוע ל-ארצות הברית, ללמוד שם את השיטות של הפנתרים."

מאיפה תקחו כסף לנסיעה?

"אל תדאג. אין בעיות. אם נחליט — נבצע. סמוך עלינו."

נכון. מצפן פנו אלינו. אלה היו חברה מהאוניברסיטה. קבעו איתנו פגישה. שמעו אותנו. הם החידים שמבנינים אותנו."

"אנחנו עוד לא מצטרפים. לא מעוניינים. אבל אם נראה שגם זה שכותכים בעיתונים לא יעזור — אז נצטרף."

דוד-לחץ

עצום

בבבב, בעצב, מתחיל ומסתיים כל ה-עניין. בגיוס לצה"ל. בדירה אוושיית. ב-קיצור — בחיים ללא קיפוח.

יוסי ומשה, ומאות חבריהם, אינם בעלי מקצוע שאינו כרוך בכוח. אין להם תודעה פוליטית. כל מה שמעניין אותם, זה לצאת ממזקתם. אם, לשם כך, יהיה עליהם להפוך לכוח פוליטי — הם מוכנים להפוך לכוח פוליטי. לגביהם, אין הבדל אסילו אוזה.

בדבר אחד אין ספק: בכך שהם כוח. פו-טנציאל המרירות והרגש הקיפוח השורריו בקירבם, הפכו אותם לדוד-לחץ עצום. דוד-לחץ המצפה רק למישהו שיפתח את ה-ברו.

ומי שיפתח את הברו, יוכל להטות את זרם הקיטור הצורב לכיוון הרצוי לו.

כשנתגלתה בשבוע שעבר עובדת קיומם של הפנתרים השחורים. והעובדה שקבוצת מצפן ניסתה ליצור איתם קשר — נחרד המימסד מריבצו. המתח הביטחוני של ה-שנים האחרונות עזר לו, למימסד, לטמון ראשו בחול, להתעלם מקיומה של הבעייה. להתעלם מן העובדה שקיימת ישראל שנייה, מקופחת — ועמט מוי נעשה למענה.

עתה, הודועז לפתע, ראשו החלו משמי-עים קול אוזקה. אופיינית — ואולי הקוני-סטרוקטיבית ביותר — היתה זו של מפכ"ל המשטרה, פינחס קופל, שקרא להקים גוף מיוחד שיטפל בנושא.

הפנתרים השחורים מעיר הקודש לא גילו, למעשה, את אמריקה. הם הולכים בקו החזור על עצמו, בשנים האחרונות, שוב ושוב במקומות שונים ב-

בשכונת נחלאות הירושלמית. נערים אלה וחבריהם, הם שגרמו השבוע להתעוררות מופתית של השלטונות, כאשר התברר כי גופים פוליטיים מנסים לתתם אותם למטרותיהם.

סגניו של שמעון, מנהיג כנופיית "הפנתרים השחורים": משמאל לימין משה, אבי ויוסי. התמונה צולמה בדירה המשמשת מטה הכנופייה,

אלה

"הפנתרים השחורים". לשמאלו של יפה, מימין לשמאל: דוד ציוני, מרכז ענף הנוער, יוסף מיוחס, הממונה על ענייני נוער, ואבנר עמיאל, האחראי לעבודה סוציאלית.

ד"ר אליעזר יפה, מנהל ה-מחלקה הסוציאלית של עיר-יית ירושלים (ראשון מימין), בישיבה שנערכה כדי לדון בבעיית

מצד המוסדות הרשמיים היה קיים קשר שתיקה. אנשי משרד הסעד והמחלקה ה-סוציאלית בעיריית ירושלים היו מוכנים ל-הודות שקיימות חבורות רחוב, אך לא ב-קיום מיסגרת הגקראת הפנתרים השחורים.

הד"ר אליעזר יפה, מנהל המחלקה הסוציאלית של עיריית ירושלים, מוכן להגדיר נוער זה כ"נוער מקופח": "אומנם נוער זה, שאתה מתכוון אליו, משתייך לחבורה קיצור-נית בהרבה, וההבדל בין חבורה לכנופייה מסוג זה — ייתכן ואלו הם הקיצוניים ב-יותר."

— מדברים. בזמן האחרון — על הצורך לקחת את גורלם בידיהם. בכל דרך שהיא.

חבורה קיצונית

בהרכה

אתר אותם — קשה. כמעט כל ירושלמי יודע כבר שבעיר יש פנתרים שחורים — אך בודדים בלבד יודעים ל-מצאם. אלו היודעים — לא מוכנים לעזור בכך. בין אלה שמנסים למצוא אותם — גם המשטרה, המנסה לאחורונה לאתר את ה-קבוצה כגוף.